

[Gllstrup]

gang buksevand fra otte andre partiers side om, at det, vi lavede dér, var helt vanvittigt.

Men så gik tiden, og en decembermorgen i 1988 kom Fremskridtspartiet om ikke i baronens seng, så op til finansministeren, der sagde: Nu må I få det endnu bedre, end man har det i eventyret, for nu må I vælge fire ønsker, I kan få opfyldt. Vi skulle altså finde fire ønsker, vi kunne få opfyldt, og så blev vores forslag fra 1983 altså det ene af dem.

Men finansministeren var ikke helt så venlig, som man plejer at være hos feerne; han tilføjede: Hvordan det nærmere skal opfyldes, må vi andre fem partier i forliget have indflydelse på, men jeres grundsynspunkter, som I altså har haft nu igennem disse atten år, skal I have lov til at få opfyldt.

Så kom vi til nogle dejlige kaffeslabberadser hos skatteministeren, og hans embedsmænd bar efterhånden 13 forskellige forslag frem – 13 forskellige modeller for, hvordan ønsket kunne opfyldes – og det gik som i et andet eventyr: Man sagde: Duer ikke, duer ikke, duer ikke! Resultatet blev, at man ud af de tretten modeller nåede frem til den model, som vi nu ser, og som efter Fremskridtspartiets opfattelse er den femtebedste af de tretten, altså trods alt bedre end de otte andre.

Derfor sagde vi, at kan vi ikke få den, vi elsker, og som vi jo altså havde fremvist allerede fra 1983, må vi elske den, vi får, medmindre et konstruktivt flertal i Folketinget kan gøre det endnu bedre. Og da det trods alt er bedre at komme ét skridt frem end slet ikke at gå frem mod idealtilstanden på dette område, vil vi, hvis der ikke i Folketinget er noget bedre end det, skatteministeren har budt på, stemme for det foreliggende forslag som den femtebedste løsning. Skulle det vise sig, at vi ved ændringsforslag eller ved selvstændige forslag ud fra en af de andre modeller kan nå frem til noget bedre, tager vi selvfølgelig det bedre, vi måtte nå frem til.

Hr. Lykketofts kritik er usaglig ikke bare af de grunde, jeg nævnte før, men også på grund af de eksempler, han fremdrager, for det, han siger, er jo i virkeligheden ikke nogen kritik af dette forslag, men en kritik af det skatteloft, hr. Lykketoft har komponeret i den skattereform, han selv har lavet. Det er i det hele taget en af grundene til, at vi, da vi skulle vælge vore fire ønsker, var nødt til at vælge formueskatten og

ikke de meget bedre indkomstskatteforslag, vi har, for hr. Lykketofts isnæve knytter sig jo om alt, hvad der hedder indkomstskat og forbedringer af indkomstskatten. Hr. Lykketoft har med sin skattereform totalt ødelagt indkomstskatten i dette land, så vi ikke kan få ét eneste fornuftigt indkomstskatteforslag igennem, og derfor må vi ty til det, der er mindre væsentligt, nemlig formueskatten, for dér har hr. Lykketoft endnu ikke sat sin Attilahov.

Elisabeth Arnold (RV):

Forhistorien til det lovforslag, vi behandler i dag, er, at vi i efteråret 1988 gennemførte en generel lettelse af formueskatten, og at vi i den forbindelse forudskikkede et forslag specielt rettet mod hovedaktionærerne for at løse de problemer, der ubestridt har været for denne gruppe.

Fra Det Radikale Venstres side har vi hele tiden fastholdt, at det ikke var aktionærernes personlige forhold, der interesserede os, men den virksomhed, deres aktier var placerede i. Det er oplagt, at det er en belastning for en virksomhed, at den skal udrede et beløb, der er mere end det dobbelte af formueskatten, fordi dens hovedaktionær skal svare denne skat. De penge var nok i langt de fleste tilfælde bedre anvendt i virksomheden til konsolidering og til forskning og udvikling, altså til sikring af virksomhedens fremtid.

Som hr. Gllstrup netop har beskrevet, har man diskuteret og bearbejdet adskillige modeller gennem det sidste par måneder. At der har været så mange som 13, er da interessant, men alle modeller led af en eller anden form for mangel, og det må man jo tage med, hvis man overhovedet ønsker at bevare begrebet formueskat, og det ønsker vi i Det Radikale Venstre.

Jeg vil gerne som en kommentar til det, hr. Skrumsager Skau sagde om andre lande, som ikke havde formueskat, sige, at der åbenbart går en eller anden magisk skillelinje i Nordøen og Den Engelske Kanal, idet USA og England og andre lande på den side af vandet ikke har formueskat, mens utallige lande i Europa har, bl.a. alle de nordiske lande, Vesttyskland og sågar Schweiz. Så det er ikke, fordi Danmark specielt udskiller sig ved at være det eneste land, som har en høj formueskat; det er der mange andre lande der har; det er ikke så banalt og så enkelt, som nogle måske vil beskrive det.